

դիմն ու յատակագիծը, այլ նոյն իսկ ամէն մէկը ինքնուրոյն հեղինակել եւ քանդակել են դամբարանների ներքին եւ արտաքին հիւսուածոյ քանդակները:

Թորգում լճակը հարաւ-արեւմուտքից հիւս-արեւելք ձգուում է մօտ 12 կիլոմետր երկարութեամբ եւ 1—1.20 կիլոմետր լայնութեամբ, ունի տեղ-տեղ մինչւ 100 մետր խորութիւն: Լճակը սեղմուած է կարծր ապառաժներով, աջ կողմից թէյուն եւ ձախ կողմից Մազնուր կամ Վանուց անտառապատ եւ մացառապատ լեռներով: Աջ կողմից լիճը թափուում են սննչան առուներ, իսկ ձախ-կողմից Խարսի կամ Կարսի, Խիլի առուակ-ները, որոնք ուսուցում են համանուն գեղերը և նրանց հանդերը: Այս լճակի տակ, ասում են, գտնուում է աւերակ ամբոցներ ու բերդեր-Անի բերդ, որոնք 1791ին մնացել են ջրերի տակ թաղուած:

Ականատեսները իրենց սերնդին պատմել են, որ 1791ին մի սոսկալի երկրաշարժից Կարս գեղի Խարս լերան վերին կատարը կործանուել եւ լցուել է թորգում վտակի հունը. ձորն ամբողջապէս ծածկել է, ջրի լնթացքը կապել: Այս լիցքը այնպէս է պնդել գետի հունն ու նրա ձորը, որ ջրերի ընթացքը խափանել է եւ ջուրը 12 վերստ երկարութեամբ բարձրացել ու լճացել է, տեղ-տեղ մինչեւ 100 մետր խորութեամբ: Ապա ջուրը այսքան բարձրանալուց յետոյ, մօտակայ մի բարձր ժայռերից թափուում է իր թէւ կամ Դեւ առուակը, որի հետ երկու կիլոմետր հանապարհ առաջ գնալով մտնում է նախկին հունը: Թորգում լճի բարձունքից այս ջրվէժը 45 մետր լայնութեամբ եւ 70 մետր բարձրութեամբ ջրերը վիժուամ են ապառաժների վրայ ահեղ գոչերով, իրար վրայ երեք սասինանի ջրվէժ են կաղմում մինչեւ թիւին խառնուելը: Ջրվէժի բարձրացած շառաչիւնը քան կիլոմետր հեռաւորութեան վրայ լսուում է: Ախարհի ամենագեղեցիկ ջրվնիկցներից մէկն է. բայց ճանապարհների բացակայութեան եւ երկրի անմատչելիութեան չնորհիւ՝ այցելուներ չունի:

Թէւ առուակին միահալով, իր նախկին հունը տեղաւորուելուց յետոյ, որընթաց ահեղ մոնչիւններով առաջ է գնում գէպի հիւսիս. աջից բնդունում է՝ Մեշենիկ, Ասեկ, Երգենց, ձոգունջուր առուակները. իսկ

ձախից՝ Ուգէյն, Կիրվենց, Քարվանի, Գենիք բերդ եւ Աշմուշէն բերդի առուակները, որոնք ուսուցում են համանուն գեղերի հանդերը, Եայլաները, ձմեռոցները, մացրաները, ախոռները, վանքերն ու աւերակ բերդերը: Ապա թորգումը միանում է Օլթի վտակին եւ միասին ուղղուում են հիւսիսարեւմուք, միախառնուում ձորովսին: Թորգում վտակի կենդրոնական ճիւղը 105 վերստ երկարութիւն ունի:

ՀԱՅԻԱԱԿԱՆ:

(Շարունակական:)

ԱԺՐՊԵՏ

ՄԱՅԵՆ ԱԽՈՍԱԿԱՆ

DIRR, Prof. Dr. A., *Caucasia. Zeitschrift für die Erforschung der Sprachen und Kulturen des Kaukasus.* Fast. 4. Leipzig 1927. Verlag der Asia Major. նոյն Fasc. 5. 1928.

Caucasica իր ներկայ 4. թիւով կը բերէ մեզ երկու յօդուած-ուսումնասիրութեան մին, Դետերսի նախորդ յօդուածին (տես էջ 543) շարունակութիւնը (էջ 1—64) եւ միւսը՝ Դոկտ. Դիորի «Ուրիխներու լիզուն» (էջ 65—144):

Դետերս իր ուսումնասիրութեան այս վերջին մասին մէջ կը շարունակէ հայերէնը համեմատութեան զնել հարաւային կովկասիան լեզուներու հետ՝ քննելով զատ զատ զլուխներու մէջ բաղաձայներու իւրմաւուրութեան ու վերածման ու վերածման մէջ 3—7), թարմատար գրերը (Füllalte, այսպէս կը կոչէ այն լրերը, որոնք քանի մը բառերու մէջ երեւան կ'ելլեն, ստանց ստուգաբանական պատճառի. ինչպէս հայ. «գանգար» փոխառաջնաւորները (էջ 8—13), քերականական ու եռը (էջ 13—17), հնդեւրոպական առուով մէջ ն գիրը, մինչ համապատասխան առորերէնը՝ «կակկըրա»՝ չունի նոյնը (էջ 18—25), սեռական ենթակամատանութեամբ (էջ 25—27), չին հայերէն քը յոքնակին (էջ 33), չին հայերէն քը յոքնակին (էջ 33).

33—45), նոր հայերէն յոքնականաւկերտ մասնիկները (Էջ 45—51) եւ կրկնակները (Էջ 51—57):

Յօղուածին վերջը մերժելով հանդերձ հեղինակը Մատի այն կարծիքը թէ հայերէնը «խառնուրդ մընէ, որուն գլխաւոր բարդրիչ մասը յարեթականն է» (Der Neue Orient, 7, 264), այն եղակացութեան կը յանդի թէ հայերէնը խառն լեզու մ'է եւ այն՝ երկու իմաստով. նախ՝ իրբեւ բառ եր ու մասնիկներ (բայց ոչ նաեւ ձայնական դրութեւն) փոխ առն լեզու, ինչպէս է հայերէնը իրանեանի հանդէպ (վերջինս հայերէնի ձայնական դրութեան վրայ ազդեցութիւն դորձած չէ): Երկրորդ՝ լեզուի փոխանակութեան տեսակէտով, այսինքն՝ այն իմաստով որ ինչ ինչ ժողովուրդներ իրենց լեզուն թողլով՝ հայերէնն առած եւ ասոր հետեւութեամբ ազդած են հայերէնի, այսպէս օր, հայերէնի ձայնական դրութեան վրայ: Այս վերջինը անո՞ր համար որ հեղինակը հայերէնի եւ հարաւային կովկասեան լեզուներու (Կատերաքանչիւն ճայնական դրութեան, ճայնական դարդացումներու, ինչպէս նաեւ քերականական սեռի չգոյնթեան ու համաձայնութեան (Konkordanz) եւայլն մէծ նմանութիւններ կը գտնէ: Սակայն լոկ հաւանական կը համարի երկրորդ տեսակէտով ազդեցութիւն մը հայերէնի վրայ եւ այն ալ ո՛չ թէ ներկայ հարաւային կովկասեան լեզուներու կողմէ, այլ միջնորդութեամբ նախահայերէնի եղած կը համարի, որովհետեւ առաջիններուն (կովկասեան լեզուներու) հանգէպ հայերէնը միշտ իրեւ տուող եղած է (Էջ 63): Հեղինակը կ'ընդունի նաեւ թէ հայերէն շատ մը ստուգարանօրէն չմեկնուած բառեր՝ նախահայերէն լեզուէն կամ լեզուներէն կը ծագին (Էջ 64):

Դետերսի այս աշխատութիւնը, որով հայերէնը հարաւային կովկասեան լեզուներու հետ համեմատութեան զնելով շատ մը կէտերու մէջ նոյն լեզուներուն հետ հայերէնի նմանութիւնն ու համաձայնութիւնը ի վեր կը հանէ եւ մինչեւ իսկ հայերէնը նոյնե-

րուն հանդէպ իրբեւ առևող լեզու ակներեւ կը դարձնէ՝ կարելի է ըսել թէ մեծ յաջութեամբ պատկուած է: Իսկ հեղինակին հայերէնը խառն լեզու մը համարելուն երկրորդ կէտը, որ ինքնին շատ կարեւոր հարց մըն է ընդհանրապէս ուրիշ լեզուագէտներէ առ շատ քիչ ծեծուած՝ կը մնայ կարօս խորագոյն ուսումնասիրութեանց ու համոզիչ ապացոյցներու: —

Դիսի «Ուրիխներու լեզուն» հետաքրքրական ուսումնասիրութիւն մըն է, թէեւ ոչ առաջինը, որ այս նիւթով կը զբաղի: Ուրիխները՝ փոքրիկ ժողովուրդ մը՝ մինչեւ 1864 կ'ասլրէնը Սեւ ծովու արեւելեան աշխանց վրայ: Երբ Ռուսաստան իրենց հայրենիքը զրաւեց՝ զաղթեցին Թուրքիա, զլսաւորաբար Սնասուլու, ուր քաղաքներու եւ գիւղերու մէջ ասղին անդին ցրուեցան: Ուրիխներէնը արխաղերէնի եւ չերքեղերէնի միջեւ լեզու մըն է, այժմ գրեթէ կորսուած կամ կորսուելու դատապարտուած իր ժողովուրդին հետ միասին: Հեղինակը՝ ներկայիս մասնագէտը այս նիւթիս մէջ՝ կը ներկայացնէ հոս (Caucasica 4., Էջ 64—144 և 5., Էջ 1—54) ամփոփ տեղեկութիւն մը ուրիխներու եւ ուրիխներէնի մասին, բնագիրներ, ուրիխներէնի մեկնողական բառագիրք մը եւ նոյնին գերմաներէն ցանկը:

Caucasicaի 5. թիւը կը բովանդակէ Դիսի ուրիխներէն յօդուածին վերջին մասէն դատ՝ նոյն հեղինակին կողմէ երկու փոքրիկ յօդուածներ եւս. «Բազմալեզուեան սիրոյ երդ մը» (հայ., վրաց., թաթ., ուռւ., Էջ 55—59) եւ «Ուրիխներէն բնագիրները» (Էջ 60—72), ինչպէս նաեւ «Ծովային ժողովրդոց անոններ հին արեւելեան աղբիւրներու մէջ» (Էջ 73—130) ընդարձակ զրութիւն մը Այսիրի գրչէն:

Հ. ԵՓՐԵՄ ՊՕՂՈՍԵԱՆ

